

Wat niet weet, wat niet leert. Over de kennisfunctie bij de politie (2008). N. Struiksma en H.B. Winter (Pro-Facto, Universiteit Groningen). Verkenningen 33

Rapport van drie onderzoeken, verricht tussen 2000 en 2005.

Onderzoeksvragen

1. In welke mate wordt op de politie gericht onderzoek benut en hoe kan de (onder)benutting van onderzoek worden verklaard?
2. Op welke wijze worden beleidsvorming en/of operationele activiteiten onderbouwd met open informatiebronnen?

Methoden van onderzoek

- literatuurstudie
- 48 interviews over het gebruik van 12 publicaties
- enquêtes (35% van 250), diepte-enquête (25% van 45)
- 18 interviews

Samenvatting

In deze studie worden de uitkomsten van een drietal deelstudies naar de manier waarop in politiekorpsen met de uitkomsten en inzichten uit wetenschappelijk onderzoek wordt omgegaan, samengevat en beschouwd. De vraag wordt gesteld in hoeverre wetenschappelijk onderzoek het functioneren van politie ondersteunt: worden beleid en/of uitvoering ermee onderbouwd en geëvalueerd en wordt geleerd van elders opgedane ervaringen?

De conclusies zijn weinig bemoedigend: de mate waarin de politie daadwerkelijk leert van (wetenschappelijk) onderzoek is gering. Binnen de politieorganisatie is nauwelijks structuur voorhanden om informatie die van buiten wordt aangereikt te analyseren, te verwerken en te gebruiken. De onderzoekers constateren ook een opmerkelijke spagaat waarin de politieorganisatie verkeert. Aan de ene kant de nieuwsgierige organisatie die graag wil leren (denk daarbij bijvoorbeeld aan Politie Kennis Net, de Landelijke Deskundigheidsmakelaar en de instelling van lectoren bij de Politieacademie) en de buitenwereld daarbij om ondersteuning vraagt. Aan de andere kant de op zichzelf gerichte organisatie die zich graag en vaak afsluit voor input van buiten, waarbij informeel leren (leren van andere politiemensen) de heersende trend lijkt.